

יוצא לאור על־ידי
צעירי אגודת חב"ד – המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

שיחת השבוע

יש חדש

שבת של אחדות

בשבת זו, שלפני ראש חודש סיוון, חשוב להדגיש את האחדות, כשם שעם ישראל התאחד ביום הזה "כאיש אחד בלב אחד" לקראת קבלת התורה. הרבי מליובאוויטש קרא לקיים בשבת זו כינוסים של אחדות ישראל בשעת המנחה, ובהם לעורר את נקודת האחדות, שהיא ההכנה הראויה לקבלת התורה מחדש בחג השבועות.

חמש דקות תורה

חוברת חודשית, ובה סיפור ודברי תורה שאפשר לספר לילדים לפני השינה. יש כאן מסיפורי חז"ל, סיפורי צדיקים ורעיונות מפרשת השבוע. יש גם מהדורות באנגלית וביידיש. כותב ועורך הרב רונן חזיזה מצפת. טל' 050-4141040.

באהבה

ספר לילדים מאת כוכבת היזמי המתאר את אהבת הילד לאימו ואת האהבה כלפי בורא העולם ומנהיגו. טל' 09-7929314.

קהתי בנייד

בימים האלה הועלתה אפליקציה של כל המשנה עם פירוש קהתי, והיא ניתנת להורדה חינם.

זמני השבוע

נירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:48	8:29	7:41	7:30
8:54	9:36	8:37	8:30

המולד: יום שני, 2 אה"צ, 11 דקות ו5 חלקים
ראש־חודש סיוון: ביום השלישי
פרקי אבות: פרק ה

322 בתי חב"ד לשירותכם *3770 מוקד חב"ד

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 6084000
טל' 729-72-2770100 • פקס 729-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

הפקה והפצה: המרכז לעזרי שלוחות
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

ראו מה קרה בארבעים ושמונה

אחרי ארבעים ושמונה שנים כל בר־דעת מבין שכל הקונצפצייה של 'שטחים תמורת שלום' בשקר יסודה. אי־אפשר להחזיר את הגלגל לאחור.

ירושלים המזרחית. העיר שחברה לה (צילום: ישראל ברדוגו)

ירושלים. סיפורי התנ"ך קמו פתאום לתחייה, כשיהודים יכלו לפסוע באתרים שבהם התרחשו האירועים האלה: שכם וענתות, אלון מורה ושילה, חברון ובית לחם.

אבל אז נכנסה בנו קטנות מוחין, ובמקום לקלוט את גודל השעה, מיהרנו להתרפס לפני העולם ולהצהיר שחבלי הארץ האלה מוחזקים בידינו כקלפי מיקוח למשא ומתן עם מדינות ערב – אותן מדינות שנערכו למלחמת השמדה נגדנו. כאשר אנחנו שידרנו חוסר ביטחון בצדקתנו, החל העולם לכנות אותנו כובשים בארצנו.

לכנות לנכדים

אבל אחרי ארבעים ושמונה שנים כל בר־דעת מבין שכל הקונצפצייה של 'שטחים תמורת שלום' בשקר יסודה. בדיוק ההפך הוא הנכון: ויתורים ונסיגות מרחיקים את השלום, מלבנים את הטרור וגורמים לשפיכות דמים. הרעיון להקים בליבה של ארץ ישראל מדינה פלסטינית הוא טירוף מוחלט, שיביא את עזה לפתח בתיהם של ריכוזי האוכלוסייה בישראל.

הגיע הזמן לומר עכשיו את מה שהיה צריך להיאמר לפני ארבעים ושמונה שנים: חבלי יהודה ושומרון הם חלק בלתי־נפרד מארץ ישראל. אין הם 'קלפי מיקוח', אלא נחלת אבות, שבה נבנה בתים, ובהם יגורו ילדינו ונכדינו. חזרנו לארצנו ולמולדתנו, ואין לנו שום כוונה להגלות את עצמנו ממנה. אם אנחנו נהיה משוכנעים בכך, ששכנע גם את העולם.

מה שנים עברו מאז מלחמת ששת הימים? הוויכוח המתמיד על 'השטחים' יוצר רושם שהמלחמה הייתה אך אתמול, אך כשעושים את חשבון השנים מתשכ"ז (1967) מתקשים להאמין. כן, ארבעים ושמונה שנים, כמעט יובל!

החיילים שלחנו במלחמה הזאת כבר יצאו לגמלאות. מי שהיו ילדים באותם ימים, הם כבר סבים לנכדים. רוב אזרחי המדינה יודעים על המלחמה הזאת מסיפורים ולא מהחוויה האישית שלהם, מכיוון שטרם נולדו. ועדיין יש מי שחושבים להחזיר את גלגל ההיסטוריה לאחור.

בין שחרור לכיבוש

אם הופכים את החוק הבינלאומי למצפן הבלעדי, הרי לא רק ירושלים המזרחית, קריית ארבע ואריאל הם 'שטח כבוש', אלא גם אשדוד ואשקלון, עכו ונהרייה, רמלה ולוד, בית שמש וקריית גת, באר־שבע ונצרת עילית. אלה שטחים שנכבשו בדיוק באותה מתכונת, במלחמה, אלא שהדבר אירע תשע־עשרה שנים קודם לכן, בתש"ח (1948).

העולם הסכים לתת לעם היהודי מדינה בגבולות ה'חלוקה', שעל־פיה כל השטחים שמחוצה לה נועדו להיות חלק מהמדינה הערבית. אלא שמדינות ערב פתחו במלחמה נגדנו, ובמלחמה הזאת הצלחנו להרחיב את גבולותינו ולהשתלט על חלקים נרחבים יותר מארץ ישראל.

למלחמה ההיא קוראים עד היום הזה מלחמת השחרור, ולא חלילה מלחמת הכיבוש. הגבולות שנבקעו באותה מלחמה מעולם לא הוכרו רשמית על־ידי העולם, אבל ליהודים היה ברור שהשטחים ששוחררו לא נועדו להחזרה, אלא זה שלב נוסף בדרך להשבתה של ארץ ישראל כולה לידי העם היהודי. יהודים התיישבו מיד באזורים האלה, בנו בתים והקימו שכונות, והעולם נאלץ לקבל זאת כעובדה.

לפני ארבעים ושמונה שנים זכינו להארת פנים אלוקית מופלאה. בניצחון ניסי אדיר קיבלנו בחזרה את ליבה של ארץ ישראל, ובמרכזה את

הברית שלעולם לא תופר

תחזוקה מתמדת. אם בני ישראל אינם עומדים בתנאיה, גם הקב"ה יכול להיות משוחרר ממנה. ואכן, כשבני ישראל כשלו וחטאו, הברית הופרה והם הוגלו מארצם.

ברית נצחית

לעומתה, הברית השנייה, שעליה הקב"ה מבטיח כאן, תהיה כזאת שקיומה תלוי בקב"ה לבדו, והוא המבטיח "והקימותי את בריתי". לבני ישראל לא תהיה יכולת להינתק ממנה, גם אם יחטאו חלילה.

ההבטחה הזאת נאמרה מפי הנביא ירמיה, שאמר אותה בשעת הגלות, לאחר שבני ישראל הפרו את הברית שנכרתה עמם. אולם בתוך המצב הקשה הזה הקב"ה מבטיח לבני ישראל שבגאולה יקים עמם ברית נצחית, שלעולם לא תופר, אף אם יחטאו, ברית שתקיים לנצח נצחים, מכיוון שהיא תלויה בקב"ה לבדו ולא במעשיהם של בני-אדם.

(התועדויות תשמ"ו, כרך ג, עמ' 389)

אמרת השבוע

תורה ותפילה

כאשר רבי פינחס־מנחם אלתר, בעל 'פני מנחם', שימש ראש ישיבת 'שפת אמת', נערכה פעם אחת בביתו התכנסות של ראשי ישיבות. במהלך הדיון התבטא אחד הנוכחים: "הבעיה היא שיש הלומדים את הגמרא בדרך שנראית כאילו זו הייתה תפילה".

רבי פינחס־מנחם לא אהב את המשפט, ומצא בו נימת זלזול בתפילה. הוא הגיב:

"הרמב"ם פוסק שכל תפילה שאינה כוונה, אינה תפילה. לעומת זה, על לימוד התורה נאמר 'לגמר אינש והדר ליסבר' [=לימד אדם תחילה ואחר־כך יבין ויתעמק]. נמצאנו למדים שבלימוד תורה יש ערך גם ללימוד שטחי, שעדיין אין מבינים אותו לעומקו, אולם התפילה דווקא – היא צריכה להיות מתוך כוונה".

פתגם חסידי

"על 'אם בחוקותי תלכו' מפרש רש"י: 'שתהיו עמלים בתורה'. יש הרבה דרכים בעבודת הבורא, אבל הטובה שבכולן הוא לימוד התורה" (רבי אברהם מסוכוצ'וב)

פסוק מספר ירמיה?

יש לומר שרש"י נאלץ לפרש כך מפני שההבטחה "והקימותי את בריתי אתכם" ניתנת אחרי סדרה של ברכות מיוחדות, ואחרי הברכה העצומה "ופניתי אליכם". זו ברכה נפלאה מאוד, כפי שרש"י מפרש, שהקב"ה מבטיח: "אפנה מכל עסקי לשלם שכרכם". אם הכוונה בברית זו היא לברית עם האבות, הייתה הבטחה זו צריכה להיאמר הרבה קודם, ולא בשלב זה. מכאן עולה שזו ברכה חדשה ומפלאה עוד יותר.

בלי תנאים

מכאן ההכרח על-פי פשוטו של מקרא שיש כאן הבטחה לברית אחרת, חדשה ונעלית לאין ערוך, והיא ברית חדשה שעתיד הקב"ה לכרות עם בני ישראל, כמובטח על-ידי הנביא ירמיה.

ההבדל בין הברית הראשונה ובין הברית הזאת הוא, שהברית הוותיקה דורשת

פרשת בחוקותי נפתחת בשפע הברכה המובטח לעם ישראל על שמירת התורה ומצוותיה. בהמשך הקב"ה מבטיח: "וְהִקְיִמֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּכֶם". על איזו ברית מדובר? לכאורה נראָה שהכוונה לברית שהקב"ה כרת עם האבות ועם בני ישראל.

אולם רש"י מפרש שאין הכוונה לברית הזאת אלא לברית אחרת: "ברית חדשה, לא כברית הראשונה שהפרתם אותה, אלא ברית חדשה שלא תופר, שנאמר (בספר ירמיה): 'וְכָרַתִּי אֶת בְּרִית יִשְׂרָאֵל וְאֶת בֵּית יְהוּדָה בְּרִית חֲדָשָׁה'".

סדר הברכות

מה דוחק ברש"י לפרש פירוש שנראָה רחוק מפשוטו של מקרא? הלא בפרשתנו עצמה מוזכרת ברית האבות – "וְכָרַתִּי אֶת בְּרִיתִי יְעֻקֵּב... וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רְאשֵׁימִים". מדוע רש"י מעדיף לפרש שהכוונה לברית חדשה, וכהוכחה לכך הוא נזקק להרחיק ולצטט

מן המעיין

ונתתי שלום בארץ | מאת הרב אליעזר ברוך

שלום משולש

"ונתתי שלום בארץ" (ויקרא כו, 1). מפרש הזוהר: "שלמא דארעא, שלמא דביתא, שלמא דעלמא" [=שלום הארץ, שלום הבית, שלום העולם]. היכן מצא הזוהר בפסוק את "שלמא דביתא" ו"שלמא דעלמא"? אלא "ונתתי שלום בארץ" זה שלום הארץ; "ושכבתם ואין מחריד" זה שלום הבית; "וחרב לא תעבור בארצכם" זה שלום העולם, שהואיל ויהיה שלום בעולם כולו, לא יעברו גייסות למלחמה דרך ארץ ישראל.

(שיחות קודש)

שלום בנפש

"שלמא דארעא" זו השכנת שלום בין יצרו הטוב של היהודי, שנקרא "ארץ חפץ", ובין יצרו הרע, שגם הוא מתהפך לטוב, כדברי רז"ל "בכל לבבך – בשני יצריך".

(הרבי מליובאוויטש)

בין הורים לילדים

"שלמא דביתא" זו השכנת שלום בין הורים לילדים. כאשר התנהלות הבית וחינוך הילדים הם על-פי רצונו של יצר הטוב, אין חילוקי דעות בין הורים לילדים ואין פער בין הדורות, שכן על התורה נאמר "וכל נתיבותיה שלום".

(שיחות קודש)

שלום פנימי

"ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד" (ויקרא כו, 1). והלא כבר נאמר בפסוק הקודם "וישבתם לבטח בארצכם"? אלא שהכוונה לשלום פנימי, ביניכם לבין עצמכם, בין איש לרעהו. ישרו ביניכם אהבה, שלום ורעות.

(עיטורי תורה)

האדמה תשקוט

"ואין מחריד" אמור על הארץ. האדמה עצמה תהיה שקטה ולא תחריד את יושביה; לא תארע רעידת אדמה.

(מאוצרנו הישן)

שינה שלוה

בשעה שיש שנאה וקנאה בין הבריות, שנתם נטרדתי; הקנאה אינה מניחה לאדם לישון. אבל כאשר "ונתתי שלום בארץ", כשישרה שלום בין הבריות, כ"אז "ושכבתם ואין מחריד", שנתכם תהיה שינה של מנוחה.

(כתב סופר)

שלום שמו

'שלום' אותיות 'לשמו'. שמו של הקב"ה שלום. (בעל הטורים)

תעלומה בכרם

הרוחות בכפר הערבי תססו, בעקבות היעלמותו של אחד מתושביו. היה מי שהפיץ שמועה כי האיש נרצח בידי היהודים. הערבים פנו אל המושל הטורקי, ודרשו שיעשה צדק וייתפס הרוצח, ולא – ינקמו הם את דמו. "החשוד העיקרי", אמרו, "הוא יוסף ריבלין, ממייסדי השכונה החדשה".

השכונה שעמדה במוקד הדיון הייתה מאה שנים, שהחלה להיבנות בשנת תרל"ד (1874). היא הייתה השכונה המרוחקת ביותר שנבנתה באותם ימים מחוץ לחומות העיר העתיקה.

אחרי משא ומתן מייגע התגבשה עסקה לקניית השטח. התהליך התקדם כראוי, ובכל יום התקרבה העסקה להשלמתה. נותרה רק החתימה על החוזה הסופי, העברת הכסף ושטרי הבעלות.

אולם ככל שנסגרו הקצוות החלו להתעורר מקטרגים שביקשו לסכל את העסקה. פתאום צצו מי שטענו לבעלות על הקרקע, ונתלו בטענות אמיתיות או כוזבות. אלה דרשו פיצויים כבדים כדי שיסכימו לוותר על זכותם, ואיימו לעכב את העסקה עד שימולאו דרישותיהם.

סמוך לחלקת הקרקע התגורר מיסיונר גרמני, שהחזיק בבעלותו כרם גדול ובו עבדו פועלים ערבים. לאחד הפועלים הייתה קרקע קטנה בשטח השכונה המיועדת, שהייתה אמורה להימכר במסגרת העסקה.

כאשר גילה זאת הגרמני, זיהה פתח להתנכלות אפשרית ליהודים, והחל לשדל את הפועל לבל יסכים למכור את חלקו. "אכפיל את משכורתך", פיתה את הערבי. "אל תיענה בשום אופן להפצרות היהודים".

אלא שהפועל בתוך-תוכו סירב לוותר על הרווח השמן שהוא עשוי להפיק מן העסקה. למראית עין ניאות לשתף פעולה עם המיסיונר, אך בהיבט ניהל ערוץ משא ומתן חשאי עם הרוכשים היהודים.

בשלב כלשהו התעורר חשדו של הגרמני כי הפועל מרמה אותו. חמתו בערה בו, ויום אחד, בהיותם לבדם בכרם, התנפל על הפועל והרגו.

מוחו השטני של הגרמני מיהר לבשל מזימה. הוא מיהר להטמין את הגופה באדמת הכרם, ואז החל לפעול כדי לטפול את אשמת הרצח על היהודים, בתואנה שביקשו להיפטר מבעל הקרקע שסירב למוכרה להם.

הוא הפיץ את השמועה כי היהודים עומדים מאחורי היעלמותו של הערבי, וכי בוודאי רצחוהו נפש. בעקבות זאת גבר הלחץ על המושל לעצור את היהודים העומדים בראש היוזמה להקמת השכונה החדשה.

המושל, שהיה אדם נבון, שיער מיד כי זו עלילה שפלה. עם זה חשש מהפרת הסדר מצד הערבים. לכן מיהר לשגר

אזהרה לרב יוסף ריבלין, והמליץ לו לברוח מהארץ בטרם יבולע לו. ריבלין החליט שלא לעזוב את הארץ, אלא להסתתר עד יעבור זעם. הוא מצא מסתור בחורבה עזובה, וחוזר מכמה מגדולי רבני ירושלים – איש לא ידע לאן נעלם.

היעלמותו המסתורית של הרב ריבלין העלתה גל שמועות בקרב

מאת מנחם ברוד

לומדים גאולה

ירושלים מרכז העולם

בנבואת ישעיהו (ב,ב) נאמר: "והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים". בהמשך מופיע הפסוק: "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים" (שם ג). כוונת הדברים שירושלים תהיה מרכז התורה והנבואה, וממנה יצא האור האלוקי לעולם כולו.

תורת החסידות מפרשת את הפסוק בדרך פנימית, וקושרת זאת לשתי הדרגות שבי'ירושלים': האחת מעניקה לה את השם 'ציון' והשנייה מזכה אותה בתואר 'ירושלים'. גם בתורה שתי דרגות: יש 'תורה' ויש 'דבר ה''. הדרגה שנקראת 'תורה' קשורה ב'ציון', והדרגה 'דבר ה' קשורה ב'ירושלים'.

ציון וירושלים

הפירוש המילולי של המילה 'ציון' הוא – סימן. זו משמעות הפסוק (ירמיה לא,ט): "הציבי לך ציונים" – סימנים. העיר הזאת היא אפוא ציון וסימן לדבר נעלה יותר. זאת על-פי המדרש ש'ירושלים של מטה' מכוונת כנגד 'ירושלים של מעלה'. השם 'ציון' מבטא אפוא את היותה של העיר סימן וביטוי ל'ירושלים של מעלה'.

בביטוי 'סימן' טמונה גם משמעות שיש כאן שני דברים שונים ונבדלים – אמנם האחד הוא סימן למשנהו, אבל אין הם דבר אחד. כשקוראים לעיר הקודש 'ציון', פירוש הדבר ש'ירושלים של מטה' אמנם מזכירה את 'ירושלים של מעלה' ורומזת לה, אבל יש הבדל בין השתיים. למעלה מזה הוא השם 'ירושלים'. מילה זו מורכבת משתי מילים: 'יראה' ו'שלם', וצירוף השתיים בא לומר שהעיר הזאת מגלמת בתוכה את שלמות היראה – שלמות העבודה של יראת שמים. 'ירושלים' היא הדרגה הגבוהה יותר בעיר הקודש – לא רק רמז וסימן ודבר אחר, אלא שלמות בעבודת ה'.

דרגות נפש

כשם ששתי הדרגות האלה קיימות בעיר הקודש, כך הן קיימות גם בליבו של כל יהודי, בעבודת ה' של כל אדם מישראל. מובא במאמרי חז"ל שגם עם ישראל נקרא 'ציון' ו'ירושלים'. יש בנפש האדם דרגה שנקראת 'ציון' ויש דרגה שנקראת 'ירושלים'.

'ציון' רומז להשתקפות של דרגות אלוקיות גבוהות בנפשו של היהודי. בכל יהודי יש נפש אלוקית, שהיא חלק אִלֹה ממעל ממש, והיא דוגמה ו'צלם' ("בצלם אלוקים") למידות האלוקיות. מצד הנפש האלוקית כל יהודי הוא 'ציון' וסימן לעניינים אלוקיים. כשדרגה זו, בטהרתה, מאירה בנפשו, האדם מתנהג כהשתקפות של רצון ה': שכלו, מידותיו, רצונותיו ומאוויו הם רמז וסימן למה שהיה הקב"ה מצפה ממנו.

זה מה שהפסוק אומר: "מציון תצא תורה" – כשרוצים לכוון לאמיתת של תורה, צריך להגיע לבחינת 'ציון' שבנפש. כשיהודי מסלק מעצמו את כל הצדדים האישיים וחושף את הנפש האלוקית שבו, הוא זוכה ללמוד את התורה כפי שהיא נלמדת בגן עדן ובעולמות העליונים. אוֹיֵז הוא מוגן מפני טעויות ומפירושים בלתי-נכונים.

אולם עדיין אין דיי בכך כדי להגיע לבירור אמיתי של ההלכה. הואיל וגם בתורה שלמעלה יש מגוון דעות – "אלו ואלו דברי אלוקים חיים" – יש צורך להתעלות לדרגה גבוהה עוד יותר כדי להגיע אל פסק ההלכה, ששורשו גבוה יותר. זאת אפשר להשיג על-ידי 'ירושלים' – שלמות היראה. כשיהודי מלא יראת ה' וחרד בעת לימודו לכוון בדיוק לרצון העליון, הוא מתייגע יותר לברר את הדברים עד תומם ומגיע אל פסק ההלכה הנכון. "דבר ה'", זו הלכה, יוצא מ'ירושלים' – משלמות היראה (ראה לקוטי שיחות כרך טו, עמ' 234, ובמקורות המצויינים שם).

היהודים דווקא. פתאום החלו רינונים כי ריבלין מעל בכספים ונמלט עם הכסף. קוני הדירות העתידות, שכבר השקיעו את כספם בעסקה, החלו לחולל מהומות, וחלום השכונה עמד בסכנה חמורה.

אנשי הקשר הסודיים של ריבלין עדכנו אותו במתרחש. ממקום מחבואו כתב איגרת נרגשת לרב מאיר אוירבך, שכונה 'הגאון מקליש', והפציר בו לעשות כל שביכולתו כדי לפרסם את האמת, בלי לסכן את חייו.

הגאון מצא עצמו במבוכה. גילוי האמת יכול להרגיע את הרוחות בקרב היהודים, אך הדבר גם עלול לסכן את חייו של ריבלין. הוא החליט להסתגר בחדרו, להתענות ולבקש רחמי שמים שינחווהו בדרך נכונה. יממה היה ספון בחדרו. למחרת יצא, זימן אליו את חברי האגודה והודיעם כי בתוך שבוע הכול יבוא על מקומו בשלום.

הימים חלפו בציפייה דרוכה. הכול המתונו לתום המועד שבו נקב הגאון. כעבור חמישה ימים בא המושל לביקור באזור. פעם בשנה נהג לפקוד את כרם הענבים של הגרמני, כדי לקנות ממנו ענבים ליי. הגרמני נהג להתפאר בתנובת הכרם המשובחת שלו, והיה גאה בגפנים הפוריות ובאיכות הענבים שלהן.

כדרכו, בחר המושל את הגפנים המובחרות ביותר, ובעל הכרם ציווה על פועליו לזמור את האשכולות הנבחרים. בינתיים ישב המושל על אבן, לנוח מעט. פתאום התעוו פניו. "אני מריח כאן ריח רע", אמר לאחד ממלוויו. "זה ריח של פגר", השיב לו האיש.

המושל קם וסקר את הסביבה. הוא הצביע על תלולית עפר. "היא נראית טרייה וחדשה", אמר. "אולי ממנה נודף הריח הרע?".

המושל הורה לאחד ממלוויו לסלק את העפר מן התלולית. האיש עשה כדבריו, ולמרבה התדהמה, התגלתה לעיניהם גופה. אם לא דיי בכך, סמוך לגופה התגלה מכתב שקיבל הגרמני, דבר שהעיד כי ככל הנראה נפל מכיסו בבהלת הקבורה.

עוד באותו יום הודה המיסיונר הגרמני ברצח הפועל הערבי, וכעבור זמן קצר נשפט, הורשע ונתלה. יהודי העיר נשמו לרווחה, והרב יוסף ריבלין יכול היה לצאת ממסתורו. עתה הושלם תהליך הרכישה בלי עכבות, וכעבור זמן החלו להיבנות בתיה הראשונים של שכונת מאה שערים בירושלים.

(על-פי 'ירושלים של מעלה')

והצנתן הזה הוא אני

הצנחנים ליד הכותל. ציון משמאל

עם שני החברים הנוספים הנראים בתמונה, הוא מספר.

הר הבית יישאר בידינו

עד היום, כשהוא נכנס לרחבת הכותל, ההתרגשות ממלאה אותו. "כשאני פוסע בכניסה לכותל, אני חש שאני נכנס למקום חלומי, למקום קדוש. אני נזכר בקרבות הקשים, בחבריי שנפלו, וכמובן בשחרור הניסי".

לסיום, כשאנחנו שואלים איך הוא חש לנוכח העובדה, שעל אף ההכרזה 'הר הבית בידינו' הוואקף שולט למעשה במקום הקדוש, נשמעת נימה של קוצר-רוח בקולו: "הר הבית יישאר בידינו לעולמים. אנחנו לא נוותר על המקום הזה".

העתיקה", הוא מספר. "פתאום אני שומע צעקה: 'צנחן, צנחן, הנה הכותל!'. רעדתי כולי. התאבנתי לרגע. הסתכלתי למעלה, וצעקתי לקב"ה: 'ישתבח שמו לעד! הדמעות זלגו מעיניי'".

כשהסתובב לאחור ראה את חבריו שנהרו לרחבת הכותל הצרה: "הכול קרה בתוך שניות. הרב הצבאי הראשי שלמה גורן בא לחבקני ומיד לאחר מכן תקע בשופר. עמדתי שם, עם חבריי, וברגעים האלה תיעד הצלם דוד רובינגר את התמונה המפורסמת. רגעי ההוד הללו בלתי-ניתנים לתיאור.

הצנחנים בכו

"החייילים התרגשו לדרוך על האדמה הסמוכה לכותל", הוא משחזר. "הם היו שטופי זיעה, כתמי דם על מדיהם, אבל האושר גבר על הכול. מעיני כולם זלגו דמעות. דמעות שביטאו מימוש כמיהה בת שנים רבות וזכות גדולה להיות שותפים ברגעים האלה".

מאז פורסם התצלום ההיסטורי הוא מוזמן להרצות לפני קהלים מגוונים ולהופיע באירועים הקשורים לשחרור ירושלים. זאת הוא עושה במשך כל השנים, נוסף על עיסוקו בתחומי האמנות. "אני שומר על קשר רצוף

במרכז סלון ביתו של ציון (ציגי) כרסנטי בעפולה מתנוסס התצלום המפורסם של הצנחנים ליד הכותל המערבי. ציון הוא הצנחן העומד בקצה השמאלי של התצלום. ארבעים ושמונה שנים אחרי שחרור ירושלים הוא חוזר אל הרגעים שנצרכו בתודעה ונעשו היסטוריה. על אף השנים שחלפו, ציון, שיחגוג בקרוב 72, מספר בהתלהבות רבה את קורות הימים ההם, כאילו התרחשו אך אתמול.

הוא התגייס לצנחנים אחרי שסיים את לימודיו בבית ספר מקצועי של אורט. כמי שהיה בן יחיד במשפחה שיש בה שש בנות נדרשה חתימה של הוריו לפני הגיוס. "פחדתי לספר להוריי שאני מתגייס לצנחנים, וזייפתי את חתימתם", הוא מחייך. "בסוף הדבר נודע להם, אבל זה היה כבר אחרי תחילת השירות".

"צעקתי: ישתבח שמו!"

ימי הקרבות חרותים בזיכרונו. אחרי ארבעים ושמונה שעות של לחימה בלתי-פוסקת נתקבלה ההוראה להיכנס לעיר העתיקה. הכוחות נעו לעבר שער האריות, רכס הר הזיתים, שער האשפות ומשם להר הבית. "ירדתי במדרגות ברזל בסמטאות העיר

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

פינת ההלכה מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

ורק למחרת, אחרי מתן תורה, יש לשמוח בבשר. לעומת זה העירו שמאכלי חלב טבעם להרדים (ככתוב בספר שופטים ד,יט; ה,כה), ואיך אפשר לאוכלם בלילה שבו יש להישאר ערים. והשיבו שאולי רק מוצרי החלב עצמם מרדימים, אבל לא כשהם בתערובת עם מאכלים אחרים.

אולם בספר 'דרכי תשובה' כתב שמנהג זה לא ייתכן, כי גם בליל יום טוב יש מצוות שמחה, לפחות מדרבנן. וכן מספרים שהרבי מליובאוויטש התרעם על מנהג זה, מכיוון שמבטלים בזה את הדין ש'אין שמחה אלא בבשר'.

המנהג בהרבה קהילות, וכן מנהג חב"ד, לאכול מאכלי חלב אחרי הקידוש ביום, להמתין שעה וליטול ידיים לסעודה עם בשר.

מקורות: שו"ע אדה"ז תקכ"ט ס"ז. סדר היום, סוף סדר חג השבועות. דרכי תשובה יו"ד סי' פט ס"ק יט. נטעי גבריאלי הל' שבועות פי"ג ס"ה, ופסקי תשובות סי' תצד ס"ק יא, ושי"נ. 'אוצר מנהגי חב"ד' (הנדפס עם 'תיקון ליל שבועות') עמ' רפד.

פינת ההלכה

סעודה חלבית בליל שבועות

שאלה: האם אפשר לאכול בליל חג השבועות, שחל השנה במוצאי שבת, סעודה חלבית?

תשובה: היו קהילות בצפון הונגריה שנהגו כך, ומצאו לזה סמך בדברי בעל 'סדר היום': "ויש נוהגין בתבשיל של חלב, ונותנין דבש עליו, לקיים 'דבש וחלב תחת לשונך', והכול לפי מה שהוא אדם, ולפי המוטעם לחיכו והערב לו, ואף-על-פי שלא יהיה בשר ויין, כי אין העניין אלא לענג עצמו...". מהדברים משמע שמדובר בסעודת חג עצמה.

אחרים לימדו זכות על נוהג זה בנימוק שלפני מתן תורה אין מקום לאכול בשר, על דרך מאמר חז"ל (פסחים מט,ב): "עם הארץ אסור לאכול בשר",

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יש מה לספר!

כך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע' 63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020